

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันคดีความผิดเกี่ยวกับเพศในประเทศไทยมีอยู่เป็นจำนวนมาก ผู้เสียหายส่วนใหญ่ มักจะเป็นเพศหญิง ในทุกสังคมที่ต้องเผชิญกับปัญหาความรุนแรงทางเพศต่อเนื่อง ประเทศไทยนั้นมีสถิติความรุนแรงต่อผู้หญิงสูงเป็นอันดับต้น ๆ ของโลก สถิติพบว่า เพศหญิงมีคดีถูกกระทำ ความผิดเกี่ยวกับเพศไม่น้อยกว่า 7 คนต่อวัน อีกทั้งมีสถิติคดีข่มขืน ตั้งแต่ปี 2560 - ปี 2564 รวมเป็นจำนวน 8,997 คดี¹ ไม่รวมคดีการถูกล่วงละเมิดทางเพศที่ไม่เคยถูกรายงาน สถิติดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการกระทำผิดทางเพศยังคงมีมากขึ้นในทุก ๆ ปีและไม่มีแนวโน้มว่าจะลดลง แม้ว่าจะมีการแก้ไขกฎหมายเพิ่มโทษให้ผู้กระทำความผิดเกิดความเกรงกลัวต่อกฎหมายมากขึ้นแต่ก็ไม่สามารถลดคดีที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดทางเพศให้ลดลงได้ ยิ่งไปกว่านั้นการถูกละเมิดทางเพศไม่เพียงกระทบสุขภาพกายเท่านั้น แต่ยังส่งผลต่อสุขภาพจิตของผู้ถูกระทำผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์หรือรู้เห็นเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางเพศ และผู้กระทำความผิดดังกล่าวเอง ซึ่งผลกระทบทางจิตใจนี้อาจนำไปสู่ความผิดปกติทางจิตได้ จากงานวิจัยพบว่า ประชากรทั่วไปที่ได้เจอเหตุการณ์สะเทือนขวัญรุนแรงอย่างน้อยหนึ่งครั้งในชีวิต จะมีโอกาสอย่างน้อย ร้อยละ 25 เกิดโรคที่เรียกว่า Posttraumatic Stress Disorder (PTSD) หรือโรคเครียดหลังเกิดเหตุการณ์สะเทือนขวัญ² ซึ่งเป็นอาการที่พบได้จากเหตุการณ์ร้ายแรงถึงชีวิต การถูกทำร้ายร่างกาย การถูกทำร้ายด้วยอาวุธ การถูกข่มขืนและล่วงละเมิดทางเพศ ซึ่งการช่วยเหลือบุคคลที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์สะเทือนขวัญเป็นสิ่งจำเป็นเร่งด่วนเพื่อเยียวยาจิตใจและลดความรุนแรงของโรคดังกล่าว หากตรวจพบว่าผู้เสียหายมีอาการดังกล่าว

¹ ระบบสารสนเทศสถานีตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. (2564). *สถิติฐานความผิดคดีอาญา (คดี 4 กลุ่ม) หน่วยงานทั่วประเทศ (1 มกราคม 2560 – 31 ตุลาคม 2564)*. ระบบสารสนเทศสถานีตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ.

² อารยา ผลชัยญา, กุลวดี ทองไพบูลย์. (2564). บาดแผลทางจิตใจ: การคัดกรองและการประเมินผู้ได้รับผลกระทบสำหรับนักจิตวิทยาคลินิก. *วารสารจิตวิทยาคลินิกไทย Thai Journal of Clinical Psychology*, 52 (1), หน้า 42.

ต้องเร่งดำเนินการรักษาเพื่อให้อาการหายโดยไวเพราะมีความเสี่ยงอย่างมากที่จะเกิดผลกระทบถึงขั้นร้ายแรงที่สุดตามมาคือการฆ่าตัวตาย อีกทั้งอาการโรคดังกล่าวนี้มีไข้เป็นอาการที่สามารถรักษาให้หายขาดได้ในคราวเดียว ผู้เสียหายจำเป็นต้องได้รับการเยียวยาบำบัดรักษาอาการดังกล่าวอย่างต่อเนื่องเพื่อบรรเทาอาการ ซึ่งอาการจะไม่สามารถรักษาให้หายขาดได้เพียงแค่ทำให้ผู้เสียหายสามารถใช้ชีวิตในปัจจุบันได้อย่างดียิ่งขึ้น เนื่องจากสิ่งที่ผู้เสียหายได้รับนั้นจะเป็นบาดแผลทางจิตใจติดตัวผู้เสียหายไปตลอดชีวิต ทำให้ในทางปฏิบัตินักจิตวิทยาคลินิกได้ให้ความสำคัญกับการประเมินและคัดกรองผู้ที่ได้รับผลกระทบจากบาดแผลทางจิตใจ (trauma) หรือเหตุการณ์สะเทือนขวัญเพิ่มมากขึ้น โดยวิธีการประเมินและคัดกรองถือเป็นกระบวนการเริ่มต้นของการให้ความช่วยเหลือบุคคลกลุ่มนี้หากมีการกระทำความคิดเกี่ยวกับเพศเกิดขึ้น เช่น ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ความผิดฐานกระทำอนาจาร กฎหมายมุ่งเน้นในเชิงลงโทษผู้กระทำความผิดทางเพศไม่ว่าจะเป็นการลงโทษจำคุก หรือชดใช้ค่าปรับแก่รัฐ โดยหากเป็นการกระทำความคิดต่อเด็กแล้วก็จะเพิ่มโทษในส่วนความผิดมากยิ่งขึ้นเพราะการกระทำความคิดต่อเด็กที่ยังบริสุทธิ์ที่ต้องพัฒนาทางด้านร่างกายและจิตใจ ย่อมก่อให้เกิดการกระทบกระเทือนทางด้านร่างกายโดยเฉพาะทางด้านจิตใจอีกในอนาคต ในส่วนการลงโทษผู้กระทำความผิดในทางแพ่งกำหนดให้ผู้เสียหายสามารถเรียกค่าสินไหมทดแทนจากผู้กระทำความผิดฐานละเมิด ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาในเชิงโทษที่ผู้กระทำความผิดควรได้รับแล้ว ในประเด็นการศึกษานี้เห็นว่าบทลงโทษดังกล่าวนี้ไม่เพียงพอต่อสิ่งที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำ เนื่องจากผลของการกระทำดังกล่าวยังคงอยู่กับผู้เสียหายต่อไป ทำให้ผู้เสียหายได้รับความเสียหายทั้งในด้านร่างกายและจิตใจ ซึ่งในด้านจิตใจผู้เสียหายจะได้รับผลกระทบมากที่สุด ถึงแม้ว่าการกระทำความคิดทางเพศผู้เสียหายอาจไม่ได้รับอันตรายต่อร่างกายแต่ทางด้านจิตใจย่อมได้รับอันตรายจากการกระทำดังกล่าวแล้ว

ในทางการแพทย์พบว่าเมื่อผู้เสียหายได้รับความเสียหายจากการกระทำความคิดทางเพศแล้วนอกจากความเสียหายทางด้านร่างกายที่ผู้เสียหายได้รับแล้ว ยังอาจเกิดบาดแผลทางจิตใจซึ่งเป็นโรคทางจิตเวชตามมาอีกด้วย เช่น โรคเครียดภายหลังเผชิญเหตุการณ์สะเทือนขวัญ (PTSD - Post-Traumatic Stress Disorder) โรคซึมเศร้า โรควิตกกังวล (Anxiety Disorder) โรคแพนิค (Panic Disorder) ในบางรายอาจมีภาวะเสี่ยงที่จะฆ่าตัวตายตามมาหากอาการดังกล่าวรุนแรงมากยิ่งขึ้น โดยปกติแล้วผู้เสียหายมักได้รับผลกระทบทางจิตใจมากกว่าผลกระทบทางร่างกาย ซึ่งบาดแผลทางด้านร่างกายนั้นสามารถรักษาให้หายขาดได้แต่บาดแผลทางด้านจิตใจนั้นยากที่จะเยียวยารักษาให้หายขาดได้ยังเป็นบุคคลที่เป็นโรคทางจิตเวชอยู่แล้วยังเป็นการกระตุ้นให้เกิดโรคดังกล่าวมากยิ่งขึ้น หรือกรณีผู้ที่ไม่เคยเป็นโรคทางจิตเวชมาก่อนก็อาจทำให้เกิดโรคดังกล่าวเกิดขึ้นมาได้ และเมื่อผู้เสียหายได้เรียกร้องให้ผู้กระทำความผิดให้ชดใช้ค่าเสียหายในส่วนนี้ จากการศึกษาคำพิพากษาศาลฎีกาใน

คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 ที่ผู้เสียหายเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนทางด้านจิตใจประกอบแล้ว ศาลตัดสินให้ผู้เสียหายได้รับค่าสินไหมทดแทนไม่เหมาะสมกับสภาพความเสียหายต่อจิตใจที่ผู้เสียหายได้รับ ทำให้ไม่เกิดความเป็นธรรมในการที่ผู้เสียหายจะได้รับการเยียวยาทางด้านร่างกายและจิตใจประกอบกัน

ในกรณีดังกล่าวอาจพิจารณาได้ว่าการที่ผู้เสียหายได้รับค่าสินไหมทดแทนไม่เหมาะสมดังกล่าวจากศาล อาจเกิดปัญหาได้จากหลายกรณีทั้งในกรณีของการกำหนดการระงับการพิสูจน์ของผู้เสียหายเอง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 84/1 ที่กฎหมายกำหนดให้ผู้เสียหายต้องมีภาระการพิสูจน์ว่าตนเองได้รับความเสียหายต่อจิตใจและการกระทำความผิดดังกล่าวก่อให้เกิดผู้เสียหายเกิดโรคทางจิตเวชอย่างไรต่อศาล ซึ่งความเสียหายทางด้านร่างกายนั้นเป็นสิ่งที่ปรากฏอย่างเด่นชัดในตัวของผู้เสียหายสามารถพิสูจน์ร่องรอยหรือบาดแผลจากการกระทำความผิดได้ง่าย แต่การที่ผู้เสียหายได้รับบาดแผลทางด้านจิตใจซึ่งเป็นผลมาจากการกระทำความผิดทางเพศจนทำให้เกิดโรคทางจิตเวชสามารถพิสูจน์ให้ศาลเห็นได้ยากกว่าบาดแผลทางร่างกายที่ผู้เสียหายได้รับ เนื่องจากเป็นเรื่องยากที่ผู้เสียหายจะรับรู้อาการดังกล่าวและสามารถบอกได้ว่าตนเกิดโรคทางจิตเวชในขณะที่ฟ้อง หรือเกิดอาการโรคทางจิตเวชภายหลังจากนำสืบพยานหลักฐานต่อศาลซึ่งเป็นอาการที่ผู้เสียหายมารู้ด้วยตนเองในภายหลัง จำต้องให้ผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในเรื่องโรคทางจิตเวชวินิจฉัยอาการดังกล่าว อีกทั้งยังเป็นการยากต่อการเข้าถึงผู้เชี่ยวชาญหากเป็นผู้เสียหายที่มีฐานะยากจน ทำให้การนำผู้เชี่ยวชาญและการนำพยานหลักฐานว่าตนเองเป็นโรคทางจิตเวชมานำสืบต่อศาลจึงเป็นเรื่องยาก

บทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้บัญญัติรับรองสิทธิของปวงชนชาวไทย ตามมาตรา 28 วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย” รวมถึงบทบัญญัติที่คุ้มครองผู้ที่ได้รับความเสียหายจากการถูกละเมิดสิทธิดังกล่าวไว้ ตามมาตรา 25 วรรคสี่ที่บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งได้รับความเสียหายจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพหรือจากการกระทำความผิดอาญาของบุคคลอื่น ย่อมมีสิทธิที่จะได้รับการเยียวยาหรือช่วยเหลือจากรัฐตามที่กฎหมายบัญญัติ” เพื่อให้สอดคล้องกับบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ในการที่จะได้รับความช่วยเหลือที่จำเป็นและเหมาะสมจากรัฐในส่วนการดำเนินคดีและการได้รับการเยียวยาในเรื่องค่าสินไหมทดแทนที่เหมาะสมหากผู้เสียหายถูกกระทำละเมิดเป็นเหตุให้ตนได้รับความเสียหายทั้งในทางร่างกายและจิตใจอีกด้วย ดังนั้นจึงถือว่าเป็นผู้เสียหายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (4) ได้ให้ความหมายของคำว่า “ผู้เสียหาย” หมายถึง “บุคคลที่ได้รับความเสียหายเนื่องจากการกระทำความผิดฐานใดฐานหนึ่งรวมทั้งบุคคลผู้มีอำนาจจัดการแทนผู้เสียหายด้วย” ดังนั้นแล้วจึงควรเป็นในแง่การช่วยเหลือ

ผู้เสียหายจากการถูกระทำความผิดอาญาทางเพศที่นอกจากมุ่งลงโทษผู้กระทำความผิดในทางอาญาแล้วยังจะต้องให้ผู้เสียหายได้รับการเยียวยาทางแพ่งที่เหมาะสมและเป็นธรรมควบคู่กันด้วย³

จากการศึกษาพบปัญหาประการแรก คือ ปัญหาการใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ฐานข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งบัญญัติบทกำหนดโทษไว้ในมาตรา 276 และมาตรา 277 โดยมีการปรับปรุงแก้ไขตามมาตรา 4 และมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา ฉบับที่ 27 พุทธศักราช 2562 เมื่อวันที่ 24 พฤษภาคม พุทธศักราช 2562 เนื้อหาสาระสำคัญของการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายฉบับนี้ เพื่อเพิ่มศักยภาพในการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับความผิดทางเพศและเพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองสิทธิของบุคคลผู้ถูกระทำความผิดทางเพศทุกกลุ่มให้มากยิ่งขึ้น กล่าวคือ

ปัญหาการใช้ดุลพินิจกำหนดค่าสินไหมทดแทนของศาลในคดีข่มขืนกระทำชำเราตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 และมาตรา 277 ซึ่งเป็นความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นและฐานกระทำชำเราต่อกันมีโทษจำคุกและปรับโดยความผิดดังที่กล่าวมานี้เป็นคดีแพ่งเกี่ยวเนื่องกับคดีอาญาซึ่งเป็นบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่ไม่มีการกำหนดจำนวนอัตราค่าเสียหายในความผิดเกี่ยวกับเพศแต่ละคดีที่ชัดเจนและแน่นอนไว้

การฟ้องคดีแพ่งเกี่ยวเนื่องกับคดีอาญาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 40 และมาตรา 44/1 มีการปรับปรุงแก้ไขตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ฉบับที่ 24 พุทธศักราช 2548 เมื่อวันที่ 22 ธันวาคม พุทธศักราช 2548 เนื้อหาสาระสำคัญของการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายฉบับนี้เป็นไปเพื่อเป็นการให้สิทธิแก่ผู้เสียหายในการเรียกค่าสินไหมทดแทนจากจำเลยและเพื่อประโยชน์ในการพิจารณาคดีส่วนแพ่งให้เป็นไปได้ด้วยความสะดวกรวดเร็ว ในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ยื่นฟ้อง ทั้งยังเป็นการลดภาระของผู้เสียหายในส่วนค่าธรรมเนียมการดำเนินคดี

ปัญหาการใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนคดีข่มขืนกระทำชำเราตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการใช้สิทธิเรียกเอาค่าสินไหมทดแทนเพราะเหตุที่ผู้เสียหายได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ ฯ จากการทำ ความผิดของจำเลยในคดีดังกล่าวซึ่งเป็นคดีแพ่งเกี่ยวเนื่องกับคดีอาญา แต่ในการเรียกร้องเอาค่าสินไหมทดแทนเพราะเหตุที่ได้รับอันตรายแก่จิตใจอันเนื่องมาจากการทำความผิดของจำเลยตามวรรคหนึ่งในความผิดเกี่ยวกับเพศนั้น กฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะนี้ไม่มีการกำหนดจำนวนอัตรา

³ นิเมธ พรหมพยัค. (2563). มาตรการทางกฎหมายในการเยียวยาผู้เสียหายซึ่งตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม. *วารสารมหาวิทยาลัยนครสวรรค์*, 7 (11), หน้า 219.

ค่าเสียหายในความผิดเกี่ยวกับเพศแต่ละคดีที่ชัดเจนและแน่นอนไว้ในกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งนอกจากต้องรับผิดในส่วนอาญาแล้วยังต้องรับผิดในการชดเชยค่าเสียหายทางแพ่งอีกด้วย

การเรียกค่าสินไหมทดแทนสำหรับการกระทำละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ตามมาตรา 420 มาตรา 438 มาตรา 444 และมาตรา 446 เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการใช้สิทธิในการเรียกค่าสินไหมทดแทนทั้งค่าเสียหายที่คำนวณเป็นตัวเงินได้และค่าเสียหายที่ไม่อาจคำนวณเป็นตัวเงินได้ จากการกระทำละเมิดความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งเป็นคดีแพ่งเกี่ยวเนื่องกับคดีอาญา โดยความรับผิดชอบทางแพ่งมีมูลมาจากการกระทำผิดอาญา

ปัญหาการใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนคดีข่มขืนกระทำชำเราตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420 มาตรา 438 มาตรา 444 และมาตรา 446 เป็นบทบัญญัติเกี่ยวเนื่องกับการใช้สิทธิในการเรียกค่าสินไหมทดแทนจากการกระทำละเมิดในความผิดเกี่ยวกับเพศ ฐานข่มขืนกระทำชำเราที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนี้ไม่ได้มีการกำหนดการเยียวยาค่าเสียหายไว้เป็นจำนวนชัดเจนแน่นอนสำหรับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราของคดีแต่ละประเภท ทำให้การใช้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนทางละเมิดของผู้เสียหายไม่มีมาตรฐานที่ชัดเจน แน่นนอนและเป็นธรรมเกี่ยวกับค่าเสียหายทางด้านจิตใจ อีกทั้งศาลยังไม่มีอำนาจสงวนสิทธิแก้ไขคำพิพากษาเกี่ยวกับค่าเสียหายทางด้านจิตใจที่เกิดขึ้นในอนาคตภายหลังจากศาลมีคำพิพากษาโดยระยะเวลา 2 ปี สำหรับการแก้ไขคำพิพากษาดังกล่าวยังไม่เหมาะสมเพียงพอสำหรับการพิสูจน์ความเสียหายทางด้านจิตใจ

จากการศึกษาพบปัญหาประการที่สอง คือ ปัญหาการพิสูจน์ของผู้เสียหายในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศในคดีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราซึ่งเป็นหลักการเกี่ยวกับการกำหนดการพิสูจน์ทางแพ่ง ศาลจะกำหนดตามประเด็นที่เป็นข้อพิพาทแต่ละประเด็นว่าคู่ความฝ่ายใดมีหน้าที่ในการพิสูจน์ ถ้าฝ่ายใดมีภาระการพิสูจน์ในประเด็นใดก็จะต้องมีหน้าที่นำสืบให้ได้ความเป็นจริงตามที่ตนกล่าวอ้างในข้อพิพาทนั้น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 84/1 เพื่อให้ศาลใช้ดุลพินิจในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ แต่อย่างไรก็ดี ศาลก็จะกำหนดให้ค่าเสียหายหรือพิพาทษาให้ไม่เกินค่าขอตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 ซึ่งการพิสูจน์ความเสียหายทางด้านจิตใจนี้เป็นเรื่องยากสำหรับผู้เสียหายที่จะนำพยานหลักฐานอันเป็นรูปธรรมมาพิสูจน์ให้ศาลเห็น ทำให้ศาลไม่สามารถใช้ดุลพินิจในการกำหนดค่าเสียหายให้ถูกต้อง เหมาะสมและเป็นธรรมแก่ผู้เสียหายได้ นอกจากนี้การดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีของศาลยังอยู่ภายใต้บังคับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งว่าด้วยเรื่องห้ามมิให้ศาลพิพากษาหรือคำสั่งเกินคำขอหรือที่มีได้

กล่าวมาในฟ้อง ส่งผลให้ศาลไม่อาจพิจารณาพิพากษาให้ค่าเสียหายตามจำนวนที่เกิดขึ้นจริงหรือค่าเสียหายทางด้านจิตใจที่ปรากฏขึ้นภายหลังจากการพิพากษาแก่ผู้เสียหายได้

ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจโดยทำการศึกษามาตรการในการให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนทางด้านจิตใจในคดีข่มขืนกระทำชำเรา ศึกษากรณีการใช้ดุลพินิจของศาล เพื่อใช้เป็นแนวทางแก้ไขปัญหาการที่ผู้เสียหายได้รับเงินค่าสินไหมทดแทนในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศให้เหมาะสมกับผู้เสียหาย และสามารถนำเงินดังกล่าวไปรักษาเยียวยาบาดแผลทางจิตใจที่เกิดขึ้นให้สามารถบรรเทาอาการโรคทางจิตเวชที่เกิดขึ้นกับตนเองได้ โดยการแก้ไขปรับปรุงมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดค่าสินไหมทดแทนของผู้เสียหายซึ่งตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ และเสนอแนะบทบาทของหน่วยงานภาครัฐ ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการเยียวยาค่าสินไหมทดแทนทางด้านจิตใจในคดีข่มขืนกระทำชำเรา ในส่วนการใช้ดุลพินิจของศาล
2. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการเยียวยาค่าสินไหมทดแทนทางด้านจิตใจในคดีข่มขืนกระทำชำเรา ในส่วนการใช้ดุลพินิจของศาล
3. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายการเยียวยาค่าสินไหมทดแทนทางด้านจิตใจในคดีข่มขืนกระทำชำเรา ในส่วนการใช้ดุลพินิจของศาล
4. เพื่อเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาการเยียวยาค่าสินไหมทดแทนทางด้านจิตใจในคดีข่มขืนกระทำชำเรา ในส่วนการใช้ดุลพินิจของศาล

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

การกำหนดค่าสินไหมทดแทนทางด้านจิตใจแก่ผู้เสียหายซึ่งตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศให้เหมาะสมและเป็นธรรมแก่ผู้เสียหาย การใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนทางด้านจิตใจกับผู้กระทำผิดที่พิจารณาจากการภาระการพิสูจน์ของผู้เสียหายนั้น ไม่เพียงพอกับเงินที่ผู้เสียหายต้องไปบำบัดรักษา การแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาให้ผู้กระทำผิดทางเพศจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนทางด้านจิตใจแก่ผู้เสียหายเป็นจำนวนที่เหมาะสมแน่นอนและชัดเจน โดยศาลจะเป็นผู้ใช้ดุลพินิจในการพิจารณาจากพฤติการณ์และความร้ายแรงจากการกระทำความผิดดังกล่าวเพื่อเป็นเหตุเพิ่มโทษในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายให้เพิ่มมากยิ่งขึ้น หากผู้เสียหายสามารถพิสูจน์ได้ว่าตนได้รับความเสียหายมากกว่า

จำนวนเงินที่กฎหมายกำหนดไว้ เพื่อให้ผู้เสียหายที่ตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมทางเพศได้รับการเยียวยาแก่ความเสียหายทางด้านจิตใจจากรัฐได้ดียิ่งขึ้น

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

สารนิพนธ์ฉบับนี้มุ่งเน้นการศึกษาถึงกรณีการใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนทางด้านจิตใจแก่ผู้เสียหายในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ตามประมวลกฎหมายอาญานั้นเพียงพอต่อการที่ผู้เสียหายจะนำเงินดังกล่าวไปบำบัดรักษาอาการป่วยทางจิตเวชของผู้เสียหายหรือไม่ อีกทั้งการพิจารณาพิพากษาในคดีของผู้เสียหายนั้นควรที่จะเป็นเหตุให้ศาลใช้ดุลพินิจเพียงเพิ่มค่าสินไหมทดแทนทางด้านจิตใจแก่ผู้เสียหายหรือไม่หากผู้เสียหายสามารถพิสูจน์ได้ว่าตนเป็นโรคทางจิตเวชจริงและได้รับความเสียหายมากกว่าปกติในการต้องเข้ารับการบำบัดรักษาอาการป่วยดังกล่าวเป็นเงินจำนวนมาก

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

สารนิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการศึกษาแบบค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลทางเอกสาร (Documentary Research) โดยค้นคว้าจากเอกสารข้อมูลตำรา และเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดของประเทศไทย และต่างประเทศ อาทิเช่น ตำบทยกกฎหมาย ตำราทางวิชาการ หนังสือทางวิชาการ บทความทางวิชาการ สิ่งพิมพ์ รายงานการวิจัย คำพิพากษาของศาลในประเทศไทย และต่างประเทศ ตลอดจนถึงการสืบค้นข้อมูลทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต (E-Research) เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ เพื่อให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการเยียวยาค่าสินไหมทดแทนทางด้านจิตใจในคดีอาญาส่วนความผิดเกี่ยวกับเพศ
2. ทำให้มีหลักเกณฑ์การกำหนดค่าเสียหายทางจิตใจ ในคดีอาญาส่วนความผิดเกี่ยวกับเพศแก่ผู้เสียหายที่เหมาะสม ชัดเจนและเป็นธรรม เมื่อเปรียบเทียบกับหลักการของกฎหมายต่างประเทศ
3. ทำให้ทราบถึงขอบเขตในการใช้ดุลพินิจของศาลและมาตรการทางกฎหมายในการเรียกค่าสินไหมทดแทนทางด้านจิตใจของผู้เสียหายในคดีอาญาส่วนความผิดเกี่ยวกับเพศ หลักการต่าง ๆ ในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนทางจิตใจแก่ผู้เสียหายของต่างประเทศ

4. เป็นประโยชน์ในทางวิชาการหรือเป็นแนวทางในการพัฒนากฎหมายในส่วนการ
กำหนดค่าเสียหายทางจิตใจ ในคดีอาญาส่วนความผิดเกี่ยวกับเพศแก่ผู้เสียหายต่อไป